

บรรพชาเป็นสามเณร ช่วยเตี้ยขึ้นจากนรกได้

พระราชสุทธินิพนธ์

๒๙ มี.ค. ๓๖

P7004

เจริญสุขพระภิกษุสามเณรหวั่นวาระที่อุปสมบทเป็นพระภิกษุและบรรพชาเป็นสามเณรในวันนี้

วันนี้จะชี้แจงให้โอวาท ปลุกศรัทธาให้ก่อน เหมือนปลูกต้นไม้ รดน้ำพรวนดิน ใส่ปุ๋ยมันจึงจะงาม ภิกษุสามเณรทั้งหลายโปรดปลุกความเชื่อ ให้มีจิตใจตั้งมั่น ให้มีกุศล ไม่อย่างนั้นเราไม่มีศรัทธา ไม่มี ความเชื่อ ไม่มี ความเลื่อมใสไม่ได้ผลนะ ต้องทำด้วยศรัทธาทำด้วยความเคารพ ทำด้วยจิตสงบ ทำด้วยความถูกต้อง ทำด้วยปัญญาของตน โปรดฟังโอวาทสืบต่อไป ณ บัดนี้

ภิกษุสามเณรหวั่นวาระที่รักทั้งหลาย ที่เรามาบวชกันเรียกค้ำกลาง ๆ ว่า บวชแยกประเภทไปเป็นการบรรพชาอุปสมบท เราจะบวชเป็นพระภิกษุจะผ่านการบรรพชาก่อน เรียกว่าสามเณร

โบราณท่านพูดไว้ บวชเณรให้แม่ บวชพระให้พ่อ เขาพูดกันอย่างนั้น เรามานึกดูว่าทำไมหนอบวชเณรจึงให้แม่ บวชพระให้พ่อ

เราจะเห็นล้านนาไทย มีลูกแก้วลูกขวัญตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ปู่ย่าตายาย รับมิ่งซึ่งขวัญ ลูกเกิดมาเป็นชาย เขาเรียกลูกแก้วลูกขวัญ ลูกที่จะดำรงวงศ์ตระกูลต่อไป

บรรพชาเป็นสามเณรล้านนาไทย เขาจะแห่รอบบ้าน ชี้ออแตงตัวเหมือนเทวดา ว่าบ้านนี้มีชายโสภา ลูกดีมีปัญญา ลูกแก้วลูกขวัญ แห่กันรอบหมู่บ้านของตน

เข้ามาวัดแห่มา ญาติวงศ์พงศามากมายเป็นการรับมิ่งซึ่งขวัญ ว่าลูกแก้วลูกขวัญยังเด็กเล็กนัก มาบรรพชาเป็นสามเณร คนแก่คนเฒ่าก็มารับมิ่งซึ่งขวัญ เชิญบายศรีขึ้นหลัก ดอกไม้นานาชนิด และเอาด้ายสายสิญจน์มาผูกมือลูกหลานรับมิ่งซึ่งขวัญ เรียกสามเณรแก้วสามเณรขวัญ จะดำรงวงศ์ตระกูลเขาต่อไป

นี่แหละพ่อแม่ครั้งโบราณรักลูกอย่างนี้ เขาก็ต้องให้ลูกดีตั้งแต่ลูกหัวเท่ากำปั้นเล็ก ๆ ไม่ใช่มาวิ่งเล่นกันนะพ่อแม่

วันนี้เขามาเล่าเองนะ เขามาเห็นเณรเขาดีใจ ยังไม่ทันบวชได้ก็วันเลยเรียบร้อย หลวงพ่อดีใจมากตรงนี้ชื่อน่าศรัทธาของประชาชน มาเห็นพ่อแม่พระเรียบร้อย

มีทั้งครูอาจารย์สอนบาลีสร้างความคิดในปริยัติ แต่ปฏิบัติไม่มียังไม่ได้ ต้องมีทั้งภาค
วิชาการและภาคปฏิบัติการ

ภาคทฤษฎี คือ วิชาการที่เรียนตัวหนังสือ ภาคปฏิบัติการที่เรียกว่า ปฏิบัติตาม
ตัวหนังสือ ปฏิบัติตามวิชาการภาคทฤษฎีนั่นเอง

หลวงพ่อดีใจที่เขามาเลี้ยงเพลกันในวันนี้ ถ้ามว่า “หลวงพ่อ! บวชได้กี่วัน” ตอบว่า “เมื่อ
วานนี้เอง” เขาบอกว่า “โห้! เรียบร้อยดีนี่”

พูดเท่านี้หลวงพ่อชื่นใจ ดีใจมาก ได้สามเณรแก้ว สามเณรขวัญ มิ่งขวัญคือความดีมี
ปัญญา

สิริ แปลว่า มิ่งขวัญ เราเกิดสิริแล้ว พ่อเณรมีสิริมิ่งขวัญมงคล ที่เราจะมาสร้างกุศลกันนี้ดี
มาก ขอโปรดปฏิบัติตามครูอาจารย์อีกด้วย

สามเณรแก้ว คือ แก้วสารพัดนึก แก้วเจียรไน เรามาบวชเณรก็มาเจียรไนตรงไหน ก็
มาฟังวิทยากร มาฟังคณาจารย์ พระครูสังฆรักษ์ และพี่เลี้ยงทุกท่าน ช่วยพ่อเณรทำแก้ให้ใส
สะอาด เจียรไนให้มันแวววาว นี้ลูกแก้ว

ลูกขวัญ มิ่งขวัญมงคล หมายความว่า แก้วเจียรไนดีแล้ว ใสสะอาด แวววาว แก้ว
เจียรไนราคาแพงพ่อเณร ไม่มีขุ่น ไม่มีฟอง

เจียรไนก็คือ บวชเรียนปฏิบัติธรรม ครูอาจารย์มาก็เจียรไนสามเณรแก้วก็แวววาว
ระยับ จับหางตาคน

เณรแก้วเณรสิริมิ่งขวัญเกิดแล้ว ถ้าแก้วไม่ดี แก้วไม่เจียรไน แก้วมัว ไม่มีมิ่งขวัญมงคล
ไม่ใช่ลูกมิ่งขวัญ ไม่ใช่ลูกแก้ว เป็นลูกลิง ค่าง ป่าง ชะนี หาดิไม่ ตรงนี้ พ่อเณรตีความหมายออก
นะ อย่าเป็นลิงนะ

เณรแก้วก็คือปฏิบัติธรรมฟังครูอาจารย์ แล้วก็ปฏิบัติตาม เป็นการเจียรไนแล้ว เหมือน
เพชรมีหลายเหลี่ยม ส่องแสงแวววับ

เหมือนเรามีวิชาความรู้ ปฏิบัติธรรมได้ จะมีหลายเหลี่ยม ส่องแสงอกระยิบระยับ

พระภิกษุก็เช่นเดียวกัน บวงในพระศาสนาก็คือ บวชเรียน บวชปฏิบัติ ไม่ใช่บวชกินกับ
นอน บวชคอยงาน บวชสังฆารเสื่อม แต่บวชด้วยเลื่อมใส ต้องอดทนต่อสู้อ มาเจียรไน
เช่นเดียวกัน

โบราณล้านนาไทย เวลาบวชพระภิกษุ บรรลุนิติภาวะแล้ว ดีแล้ว รู้แล้ว ไม่ต้องไปแห่ ไม่
ต้องมาให้พรมาก

จะเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า มีเถียงกันเถียงบ่ง เอนาคชโคแล้วเดินไปเป็นบาป ขอเรียน พระภิกษุทักขิณวัฑฒัน เป็นบาปนะ

เขตพัทธสีมาเป็นที่เคารพ ทำไมเอาเหล่าไปกิน เอาเถียงบ่งไปแห่ แอ่นหน้าแอ่น หลัง ล้อเลียนพระพุทธเจ้าเป็นบาปที่สุด

เข้าเขตการเคารพคือเขตพุทธาวาส เป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า ต้องถอดรองเท้า หุปร่วม ต้องห่มผ้า อย่างนี้เป็น การแสดงความเคารพ

นี่เรถือเป็นที่พิเศษ ถ้าฝ่าฝืนขึ้นกระทำให้แสดงว่าไม่เคารพพระบรมครูศาสนาสัมมาสัมพุทธเจ้า ขาดการเคารพ ไม่ได้บุญ ไม่ได้ความดีด้วย แต่การเคารพกันยังทำไม่ได้ ไหนเลยจะจะไปเรียนวิชาตรงไหน

ไม่เคารพครูบาอาจารย์ ไม่เคารพสถานที่ ที่เป็นพุทธาวาส เปรียบประมุขกรรมแทนพระพุทธเจ้า จะเอาคำสั่งสอนตรงไหน มันจะไม่มีศรัทธา

พ่อเณรต้องปลูกศรัทธา ปลูกความเชื่อ พอใจอดทน ถึงจะสร้างกุศลในการบวชนี้ได้

อธิกุศล แปลว่า เอาบุญมาใส่ใจตนเอง คือ การบวชนี้เอง ไม่ใช่ได้บวชสงเคราะห์ เราจะสงเคราะห์คนอื่นยังไงก็ตาม ยังใช้ไม่ได้ ต้องสงเคราะห์ตัวเองก่อน ช่วยตัวเองก่อน เรียกว่าบุญอธิกุศล

โดยเฉพาะชายชาติเชื้อ ที่พ่อเณรมาบวชกันนี้ พ่อเณรได้ด้วยตนเอง พ่อแม่ปู่ย่าตายาย เขาไม่ได้รับผิดชอบให้กันได้ แต่ลูกเณรได้ลูกพระได้ ยกตัวอย่างถวายได้แล้วด้วยความศรัทธาด้วยความเชื่อความเลื่อมใสแล้ว พ่อแม่ดีใจไหม พ่อแม่รักลูกคิดปลูกฝังให้ลูกตั้งตนฝึกปฏิบัติรักษาให้ลูกได้ดีมีวิชา ให้ลูกได้ตั้งตนเป็นคนดี

พอได้ทราบว่าคุณเณรดี ขยันดี เรียนหนังสือดี บวชแล้วได้ดี พ่อแม่ตื่นตื่นน้ำตาไหล ดีใจมาก

ปีที่แล้ว พ่อแม่ของพ่อเณรมานั่งฟังพระ ลูกเณรของเขาเป็นองค์ภคินี เขาหน้าตาแวววาว สะอึกสะอื้นเลย

อาตมาถามว่า “โยม เป็นอะไร ผีเข้าหรือ”

เขาบอกว่า “โอโฮ! หลวงพ่อเอ๋ย ฉันไม่รู้เลยว่า ลูกเณรฉันสวย ยถาสัพพีได้ ฉันตื่นตื่นใจมาก”

อย่างนี้ซิพ่อแม่ได้ พลอยได้กับลูก อย่างนี้นะ

พ่อเณร พ่อพระ สนใจศรัทธาเชื่อมั่นด้วยตนเอง อดทนต่อสู้ด้วยตนเองแล้ว รับรองโยมของพ่อเณรตื่นตื่นใจ

สมัยก่อน พ่อแม่เขาทำบุญจะจ้างดูแต่ลูกเณรของเขาเท่านั้น นี่แหละบวชแทนคุณอันหนึ่ง เห็นผ้าเหลืองขึ้นก็ชื่นใจ

ภิกษุนวกะที่รัก พ่อแม่เห็นภิกษุสร้างความดีอุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา โยมพ่อโยมแม่ มากี่ชื่นใจ ตรงนี้เป็นผลได้ด้วยการบวช พ่อแม่จะดีใจอย่างลึกซึ้ง

เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว คนข้างวัดอัมพวันนี่ เอาลูกมาบวช พ่อแม่ไม่เคยทำบุญ แต่หาปลา ตักปลาไหลบ้าง พอลูกบวชเข้าก็จงพ่อแม่เข้าวัดได้

พ่อแม่มาตอนแรกก็เขิน ไม่เคยตักบาตรก็ได้ตักบาตร ไม่เคยทำบุญก็ได้ทำบุญ ตรงนี้เป็นผลพลอยได้ ข้อหนึ่งของพ่อพระพ่อเณร

ลูกเณรลูกพระพระภิกษุนวกะ เราช่วยพ่อแม่ได้มาก ช่วยพ่อแม่ให้หายจากตกรอกได้ จะยกตัวอย่างให้สามเณรฟังว่า ช่วยพ่อไต่อย่างไร อยู่ไต่วัดนี้เอง เป็นตัวอย่างเรื่องจริง

มีตาแป๊ะแก่คนหนึ่งชื่อ อาฮวด แซ่ตั้ง ไว้หนวดยาว เป็นอากรหนองทำสัมปทานกับรัฐบาล หาปลาอยู่ทางทิศตะวันออกของวัดอัมพวัน เรียกว่าบางชัน เดียวนี้น้ำแห้งหมดแล้ว และเลี้ยงหมูเป็นร้อยตัว

มีลูกชื่อ อาเฮง ยังเล็กนัก อายุ ๘-๙ ขวบ ต้องไปเก็บผักบุงมาเลี้ยงหมู

เดี๋ยวฮวดก็ไม่อยากทำบุญ ใครมาเรียกรักก็ทำสิ่งหนึ่ง บอกภรรยาจาโบว่าทำสิ่งเดียว แต่สมัยก่อนสิ่งนั้นก็หายากแล้ว

พ่อเณรเอ๊ย กัวยเตี้ยวขามละ ๓ สตางค์ สมัยก่อนข้าวเกวียนละ ๒๐ บาท ทองคำหนักบาทละ ๒๐ บาท

พ่อเณรจงตั้งใจฟังนะ อาเฮงยังเด็กเล็กนัก ขี้เกียจไปเก็บผักบุงมาเลี้ยงหมู อาเตี้ยฮวดก็บังคับลูก

อาตีเฮงโตขึ้นอายุ ๑๓-๑๔ ปี คิดเรียนหนังสือจีน หนังสือไทย พุดภาษาจีนได้

อาเฮงหนีไปบวชเณร เพราะขี้เกียจเลี้ยงหมู อาฮวดตามไปว่า เพราะไม่มีศรัทธาเลย บอกว่า

“อาเฮงเอ๊ย มาบวชเณรทำมา ไปขอข้าวชาวบ้านกิน ข้าวเรามีกินเยอะแยะ ลีกล้วยนี้” แล้วดึงมืออาเฮงตักไต่ถุ่นไป อาเฮงลุกไต่ ห่มผ้าแล้วก็วิ่งออกจากวัด หนีออกทางหลังวัด

อาฮวดก็บอกกับสมภารว่า “อาสมภารเอ๊ย อาเฮงกลับมาสึกให้อ๊วนะ อย่าให้มันบวชนะ บวชกินข้าวสุกวัด ข้าวปลาอ๊วมีเยอะแยะ เงินทองอ๊วมีมากมาย อย่าให้บวชนะ สมภารไม่ดี เอา ลูกอ๊วมาบวชได้”

สมภารก็พูดว่า “โยมฮวด ก็เอาเฮงเขามีศรัทธา เขาท่องหนังสือเก่ง ไม่ใช่ว่ามาถึงอาตมา จะบวชให้เมื่อไร เขามาอยู่วัดเป็นเดือนแล้วนะ และอาตมาก็ถามแล้วว่า “หนูพ่อแม่อนุญาตหรือ เปล่า” เขาก็ตอบว่า “อนุญาตครับ” อาตมาก็ไม่ทราบนี่ เห็นว่าเด็กมีศรัทธา

เด็กตัวนิดเดียวอายุ ๑๔ ขวบ ท่องหนังสือได้หมดภายในไม่กี่วัน แถมสวดมนต์ได้ด้วย เลยอาตมาก็ยืนยันกับอาต๊ะเฮงว่า “ถ้าอยากบวช ท่องให้ได้หมด” อาเฮงท่องหมดเลย

อาเฮงอายุ ๑๔ ปี ท่องเจ็ดตำนานจบ ท่องพิจารณา ยถาปัจจยังจบ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาจบ นี่อาฮวดเอ๊ย อาตมาจึงบวชให้เขา เพราะเขามีศรัทธา เขามีความเชื่อ เขาเลื่อมใสพุทธศาสนาตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ

“อาฮวดให้เขาบวชเถอะ”

“ไม่ล่าย ไม่ล่าย ถ้าอาสมภารไม่สึกให้อ๊ว น่าดูนะ วันหน้าอ๊วมาใหม่ เพราะอ๊วจะไปเลี้ยง หมู”

อาฮวดก็กลับไปที่บ้านชั้น ไปเลี้ยงหมู

อยู่ได้ ๗ วันอาเฮงไม่สึก อาฮวดก็ไปต่อว่าสมภารอีก “อาสมภารเอ๊ย ลือสัญญากับอ๊วว่า จะสึกให้”

สมภารก็บอกว่า “เฮ้ย! โยมฮวดเอ๊ย ก็เขามีศรัทธา ตอนนี้กำลังนั่งกรรมฐาน”

อาฮวดก็บอกว่า “กรรมฐานอะไรละ กรรมฐานตรงไหนอะ”

สมภารก็พูดว่า “เออ! พูตกันไม่รู้เรื่อง เตี่ยฮวดกลับไปเถอะ เตี่ยฮวดใจเย็น ๆ ขณะนี้พ่อ เณรเขาไปนั่งกรรมฐานที่วัดโน้น”

“วัดอะไรอะ อ๊วจะตามไป”

สมภารก็ไม่บอก บอกว่าไปวัด ๆ หนึ่ง ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐาน

อาฮวดบอกว่า “ฐานอะไรอะ จะมีกินมีใช้หรือ ไปเลี้ยงหมูดีกว่านะ ได้เงินดี”

สมภารก็นิ่ง ไม่พูด ตาฮวดก็กลับไป

ในเวลาถัดมา อาเฮงมีอายุบรรลุนิติภาวะ ๒๐ กาลฝน สมภารก็จัดบวชให้ อุปสมบท
ในพระพุทธศาสนา โดยเรียนวิปัสสนากรรมฐาน

อาเฮงเรียนภาษาจีนกลาง พุดจีนได้ พุดไทยได้ พุดลาวได้ พุดแต้จิ๋วได้ พุดฮกเกี้ยนได้
และพุดจีนแคะได้ เขียนหนังสือจีนได้ด้วย เพราะอำนาจกรรมฐานที่อาเฮงไปเรียนมา และก็ไป
เรียนกับชินแส

อาเฮงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า **นี่คุณ เราหนังกรรมฐานตอนใกล้บวชที่เตี้ยฮวด เตี้ยโยม
ของผมฆ่าหมูทุกวัน ผมก็ขออุทิศส่วนกุศลให้เตี้ยฮวดเจริญรุ่งเรือง เลิกฆ่าสัตว์ ให้ไป
เมืองสวรรค์ให้ได้**

บวชพรรษาแรก เตี้ยฮวดก็มารังควานอีกขว้างกุฎิ ขว้างตุ๋นขั้วพั้งหมด เป็นตุ๋นใส่ผ้าไตร
อาฮวดมากับน้องชาย พยายามจะมาจุดคร่าอาเฮงให้สึก “อาเฮง นี่ลื้อไม่เชื่ออ้าวนะ มา
บวชทำไมอีกล่ะ”

อาเฮงสึกมิได้ เพราะต้องการช่วยเตี้ย เตี้ยจะไปนรก เลยมานั่งกรรมฐาน **มีศรัทธาช่วย
เตี้ย**

ในเวลาถัดมาได้ ๓ พรรษาเศษ เตี้ยฮวดเป็นลมตาย ไม่ได้ฌิตยา เมื่อก่อนแพทย์หมอ
หายาก

ตายแล้วก็เอาใส่โลง ผูกตราสังฆัด มีรูปเทียนใส่มือ มีผ้ากรองไม่มียาฉืด มีผ้าขาวคลุมโลง
เท่านั้น จะสวด ๗ วัน ๗ คืน เมื่อสวดเจ็ดคืนแล้วจะเข้าอวงซู้ตามประเพณีจีน ตอนนั้นอาเฮง
ท่านก็เป็นสมภารแล้ว เป็นสมภาร ๔ พรรษา เป็นเจ้าอาวาสวัดฉางปุ่น ปัจจุบันเรียก **วัดพุ
ทธาราม ต.บ้านแปง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี**

อาเฮงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า พอสวดถึงคืนที่ ๓ ประมาณ ๔ ทุ่มเศษ เสียงที่โลงดังกุกกัก
กุกกัก

เขาก็นึกว่าหนูวิ่ง หลวงตาองค์หนึ่งชื่อ หลวงตาพวง เป็นพระหนุ่มบวชไม่กี่พรรษานั่ง
สวดเป็นองค์แรก ก็สงสัยเสียงโลงดังกุก กุก

สวดไป ๒ จบแล้ว หลวงตาพวงก็บอกว่า เอ้ย! เอาตะเกียงมาซิ มันหนูหรืออะไรเข้าไปอยู่ใน
โลงผี

เมื่อเปิดผ้าขาวออก อาฮวดลืมนตาแป้ว พุดไม่ได้ เสียงแหบแล้วเอาศอกกองโลง
เปิดดูแล้วก็ยิ้ม ตาลืม แล้วยังกระแทกโลงอีก

ในที่สุดก็ฮือฮาเลิกสวด เอาเตี้ยสวดออกจากโลง แก้มัดตราสังที่มัดไว้ เอารูปเทียนออก ถอดเสื้อออกหมด เหยื่อภาพไหล หยอดน้ำหมด ๑ แก้ว อาสวดเริ่มพูดได้

พูดได้แล้วก็เล่าให้ฟัง ค็นั้น ค็นยันรุ่งตลอดแจ้งไม่มีใครนอน อาสวดยังลุกนั่งไม่ได้ ยังนอนอยู่ก็เล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

อาสวดเล่าบอกว่า เออ! เตี้ยจะเล่าให้ฟังนะ ต้องขอสมมาลาโทษให้เตี้ยที่ไปขอให้อาเฮงสีก เป็นบาปจริง ๆ เตี้ยสลบไปแล้วก็ไปเมืองนรก มียมพบาลมาซักถาม

“อาสวดเอ๋ย ทำบุญหรือเปล่า เมื่ออยู่โลกมนุษย์ทำบุญอะไร”

เตี้ยสวดก็บอกว่า “โธ้ย! อ้าวทำบุญไม่เป็นซะ ทำบุญอาลาย อ้าวไม่ได้ทำ”

“นี่ก็ให้ตี ลือทำบุญอะไร”

“อ้าวไม่ได้ทำอาลาย”

“ทอดกฐินผ้าป่า หรือเปล่า”

“อ้าวไม่ได้ทอดกับเขา เขามอบอกบุญก็ทำสิ่งหนึ่ง ใครมาบอกก็สิ่งหนึ่ง บอกกับจาโบไว้ ไม่เคยขัดบุญ แต่อ้าวไม่รู้จักบุญ อ้าวเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรในการทำบุญ”

ยมพบาลก็ถามต่อไปอีก “อาสวดต้องทำบุญนะ ทำอะไรนะ บอกมาหน่อยเถอะนะ”

อาสวดก็ตอบว่า “ไม่ได้ทำนะ อ้าวไม่ได้ทำ”

“อ้าวเลี้ยงหมู และมาอยู่หนองมีปลาเนา เอารำให้กินก็พอแล้ว และขายเป็นสิบตัว ร้อยตัวนะ อ้าวเลี้ยงมากมาย”

“อ้อ! มีอาชีพ ๒ อย่างเท่านั้นหรืออาสวด ทำบุญอะไรอีก”

“ไม่รู้”

พริบตันที่ ไฟนรกเกิดขึ้น ไฟอบหายใจไม่ออก และอาสวดไปเจอเพื่อนนายอากร หนองที่ตายไปก่อน อยู่ทีนั้น ไปลงกระทะทองแดง พออาสวดเห็นควันขึ้นมาก็ร้อง

“โธ้ย! อาสวดหายใจไม่ออกแล้ว” พอได้สักครู่หนึ่งก็สลักควัน แล้วแหงนดูบนอากาศ มีผ้ากาสาวพัสดร์มาพัดโบก ควันหายไปเลย นึกขึ้นได้

“โธ้ย! อายมพบาลเอ๋ย อ้วนีกออกแล้ว อาเฮงมันบวชนะ อ้วนีกออกแล้ว อ้าวไม่ได้ทำบุญ หลอก มันหนีไปบวชเณร อ้าวไปตามมันแล้วมันก็ไปบวชพระ อ้วก็ไปตามมันอีก มันก็ไม่สึก ตอนนี้มีมันเป็นสมภารเจ้าวัดแล้ว”

“สมภารวัดไหน” ยมพบาลถาม

“สมภารวัดฉางปุน”

แล้ววันก็หายไปเลย พอวันหายไปแล้ว อาฮวดร้อง “โธ่! อาเฮงช่วยเตี้ย ผ้าเหลืองมันมาโบกอ้ววันหายไป อ้วหายใจออกแล้ว เอาเฮงเอ๊ย ช่วยเตี้ยได้มากนะอาเฮงนะ”

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ยมพบาลก็พูดต่อไปว่า “อาฮวดเอ๊ย นี่อาเฮงช่วยล่ะ อาเฮงไปศึกษาวิปัสสนากรรมฐานช่วยเตี้ยได้”

อาฮวดก็พูดว่า “อ้วเสียใจ อายมพบาลเอ๊ย อ้วเสียใจมาก ๆ นะ ไปหาสมภาร ๆ บอกอย่ามายุ่งกับเณรเลย กำลังนั่งกรรมฐาน เป็นบาป โธ่! กรรมฐานนี้ช่วยเตี้ยได้นะ เตี้ยจะต้องนั่งบ้าง อย่าเอาโทษเอากรรมเตี้ยเลย”

ยมพบาลพูดต่อไปว่า “อาฮวดกลับไปเมืองมนุษย์ใหม่ เพราะอาฮวดถึงคราวตายแล้ว แต่ลูกชายช่วยเตี้ยได้ ให้อายุยืนยาวต่อไป”

เป็นเรื่องจริงที่วัดพุทธารามนี้เอง อาเฮงเป็นอาจารย์ของผมเอง เป็นกรรมวาจาจารย์ของผม

เลยอาฮวดก็ฟื้นคืนมา ก็เล่าให้ญาติโยมฟัง พอได้ ๓ วันลูกนั่งได้ และก็เสียงดัง บอกอาเฮงว่า

“อาเฮงลูกเอ๊ย อย่าสีกนะ อย่าสีกเลย ลือช่วยอ้วได้นะ ควันมันมาก อ้วเห็นผ้าเหลืองลือมาโบกให้วันหาย นึกได้ก็บอกยมพบาลเขาขอให้กลับมาอยู่กับลูกชายรักษาอุโบสถศีล รักเตี้ยอย่าสีกนะ” เมื่อก่อนบังคับให้สีก

สรุปให้ย่อใจความ อาฮวดก็มาอยู่กับอาเฮงที่วัดพุทธาราม รักษาอุโบสถ วันพระกินเจ ไม่กินเนื้อสัตว์ไปตลอด

เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงผัน อาเฮงบวชได้ ๕ พรรษา เกิดติดพันลูกสาวนายอำเภอพรมบุรี อยู่ที่บ้านแปง อาเฮงจะสีกไปมีครอบครัว คิดแปรผันไปเสียแล้วก็ต้องบอกโยมเตี้ย

“โยมเตี้ย อาตมาคิดว่าจะสีกนะ คนที่มาไหว้เตี้ยนะเป็นลูกสาวนายอำเภอ อาตมาจะสีกไปแต่งงานกับเขานะ และจะไปเมืองจีนนะ”

เตี้ยร้องให้เลย “อาเฮงรักเตี้ยไหม”

“ก็เมื่อก่อน เตี้ยมาบอกให้อาตมาสีกไงล่ะ”

“รู้แล้ว อย่าถือโทษโกรธเสียเลย ช่วยได้มากนะ อาเฮงนั่งกรรมฐานช่วยเตี้ยขึ้นจาก นรกกลับมาใหม่ มารักษาอุโบสถอยู่กับพระลูกชาย นั่งกรรมฐานที่พระลูกชายสอน ทำไมจะ หนีเตี้ยเล่า อาเฮงคิดให้ดีนะ จะสึกทั้งเตี้ยอยู่ในวัดหรือ”

ก็ได้ความออกมาว่า อาเฮงต้องตัดสินใจไม่สึก สร้างศาลา สร้างโบสถ์วัดพุทธาราม อาตมายังเป็นฆราวาส เอาปีพาทยไปช่วยท่าน

พอสร้างศาลาเสร็จ สร้างโบสถ์เสร็จ เตี้ยฮวดตาย ได้ทำพิธีกรรมมากมาย หลวงตาเฮงก็ เจริญกุศลทักษิณานุประทาน ตลอด ๗ วัน ๗ คืน มีศักดิ์ศรี เพราะลูกกลายเป็นพระปลัดกิมเฮง เสร็จแล้วก็เอาไว้ในอวงซุ่ยอยู่หน้าโบสถ์ ยังอยู่เดี๋ยวนี้ มีพยานหลักฐาน

ในเวลาถัดมา กรรมวาจาจารย์ของหลวงพ่อก็คือ พระครูถาวรวิริยะคุณ พระปลัด กิมเฮงนี่เอง ก่อนที่จะมรณภาพท่านก็เรียกหลวงพ่อกับไป ท่านไม่ได้เจ็บ ท่านบอกว่า

“นี่เธอเป็นลูกศิษย์เรา โปรดฝากเรื่องนี้ไว้ด้วย ขอฝากพระสมเด็จองค์ละบาท เมื่อสมัย บวชเณรให้มา ๑ แฉก เป็นสมเด็จพุฒาจารย์วัดระฆัง มอบให้ลูกศิษย์ไป และขอสั่งไว้เป็นครั้ง สุดท้ายว่า ถ้าผมมรณภาพ ท่านพระครูจัดการทำศาลาอวงซุ่ย อย่าเผาไม่ได้เด็ดขาด เอาเตี้ยไว้ ทิศบูรพา เอาผมไว้ทิศตะวันตก”

เดี๋ยวนี้ผมสร้างไว้เรียบร้อยแล้ว นี่ก็พระครูถาวรวิริยะคุณ อาจารย์ของผมเอง ถ้าอยู่ เดี่ยวนี้ครบ อายุ ๘๘ ปี อุปัชฌาย์ของผม ถ้าอยู่เดี๋ยวนี้ ๑๒๐ ปี ตายหมดแล้ว

ขอฝากพ่อเณรไว้ ภิกษุสามเณรโปรดทราบ ปลุกฝังตั้งศรัทธาให้เชื่อมั่น นี่แหละกฎแห่ง กรรมมาแล้ว ลูกมาบวชเณรบวชพระ พ่อแม่ไม่อนุญาติ แทนคุณบิดามารดาได้แน่ ๆ เตี้ยฮวด เป็นตัวอย่างเรื่องจริง

หลวงพ่อบรรพมาอย่างละเอียดเลย นี่แหละลูกเณรตัวเล็ก ๆ นั่งกรรมฐาน พ่อแม่เห็น น้ำตาร่วงเลย ปีติลูกดี มีปัญญา....